

FINDING NEMO (BUSCANDO A NEMO)

Després de quatre llargmetratges en què el següent superava l'anterior (*Toy Story*, *A Bug's Life*, *Toy Story 2* i *Monster's, Inc.*), la productora Pixar presenta una pel·lícula que no supera les precedents, però sí que es manté en una línia que ja li agradaria conservar a la casa distribuïdora dels films de Pixar, Walt Disney Pictures, de cada vegada més erràtica i amb uns productes que ja fa cinc anys que no aixequen cap. A més, som molts els que desitjam que Pixar acabi el contracte amb la Disney per comprovar si el caire més malbò que s'hi endevina (per exemple, quan presenta els infants com els enemics dels protagonistes) es fa més present, ara ofegat per la supervisió que imposa la distribuïdora.

Si la tònica quant a construcció de situacions i personatges és semblant a *Monster's, Inc.*, no es pot dir el mateix sobre la part tècnica d'animació, de cada vegada més perfeccionada i que ofereix un món aquàtic versemblant, un dels entorns que els animadors reconeixen com el més difícils a l'hora de recrear-lo. En aquest sentit no tenen punt de comparació els milions i milions de píxels d'ara amb els escassos polígons i figures geomètriques que recreaven, ja fa vuit anys, la realitat de *Toy Story*.

Moments realment divertits (com la conversa sobre la mort i la consciència entre Marlin i Dory a les fosques, quan cerquen un punt de llum que els guiï); uns personatges molt ben perfilats i uns homenatges al cinema de Hitchcock ben escaients, fan de *Finding Nemo* la millor estrena de cinema animat d'enguany.

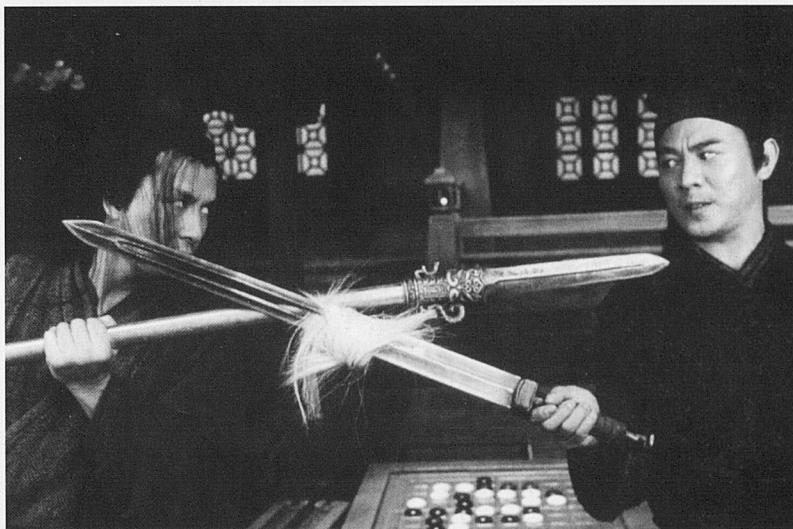
YING XIONG (HERO)

Zhang Yimou va col·laborar com a director de fotografia a diferents pel·lícules de Chen Kaige, un autor que ja havia realitzat l'any 1999 una altra pel·lícula (*Jing ke ci qin wang*, *El*

emperador y el asesino) amb la mateixa temàtica que la de *Hero*: l'intent d'assassinat de l'emperador d'un dels regnes independents que va començar el procés d'unificació de la Xina.

Si Chen Kaige partia d'uns supòsits més «realistes», Yimou narra la història de la gènesi de la Xina com a gran imperi des d'un punt de vista més llegendari. Utilitza, d'una banda, amb molt d'encert i bellesa visual, l'estètica del *wupia xan* (gènere que tracta d'històries d'esgrima i arts marcial, ben viu des de fa dècades a Àsia), un dels punts principals del qual són les lluites aèries que també influïren la trilogia *Matrix* dels germans Wachowski, i, de l'altre costat, beu narrativament i visualment del director japonès Akira Kurosawa, del qual Yimou es declara deutor. La influència narrativa és de *Rashomon*, o com canvien les versions d'un mateix fet segons el personatge que la conta, i la visual és sobretot de *Ran*, perquè les batalles a *Hero* mantenen un joc cromàtic i coreogràfic que gairebé copia les de Kurosawa en la seva versió del rei Lear.

Hero suposa un canvi de registre prou significatiu respecte de les seves pel·lícules anteriors, d'un to més íntim, com és el cas de *Yi ge dou bu neng shao* (*Ni uno menos*) o *Wo de fu qin mu qin* (*El camino a casa*), un pas que desconcerta a alguns, però que presenta propostes molt suggestives, com és el de fer paral·lels la pràctica de la calligrafia amb els entrenament d'esgrima.

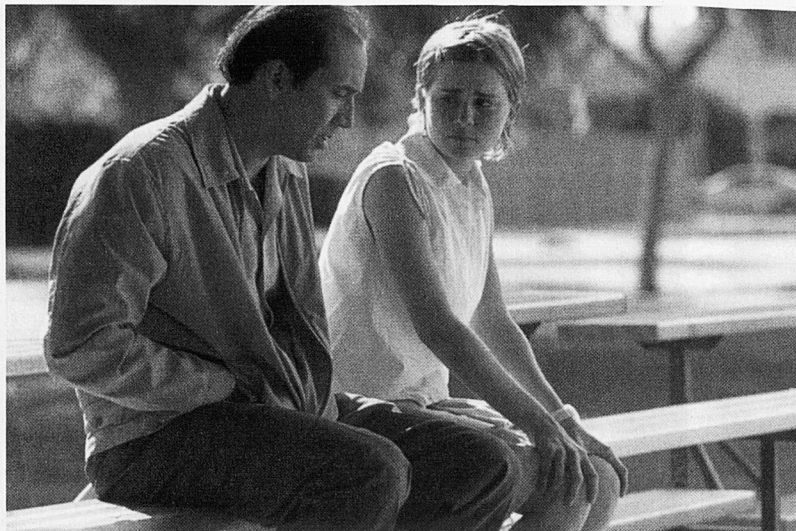
En la història de la persecució obsessiva que emprèn Aubrey contra un vaixell francès...
...presenta moltes més semblances amb la versió cinematogràfica
que va realitzar John Huston de la novel·la Moby Dick...

MASTER AND COMMANDER (AL OTRO LADO DEL MUNDO)

Peter Weir va deixar, fa gairebé vint anys, Austràlia, on va dirigir pel·lícules ben interessants com *Picnic at Hanging Rock* o *The Last Wave* (La última ola), per anar a rodar a Hollywood, un esdeveniment que no li ha suposat un encarcament ni esdevenir un director prolífic. De fet, tot just després d'estrenar el 1998 *The Truman Show*, va rebre l'oferta de fer la versió cinematogràfica d'un seguit de novel·les, degudes a Patrick O'Brian, que contenen les peripècies i aventures del capità de la flota anglesa Jack Aubrey a començaments del segle XIX.

Durant aquests gairebé sis anys de preparació meticulosa, Peter Weir va seleccionar dues de les vint novel·les esmentades que més s'acostaven al món particular que li és més proper: els de personatges a la deriva que no saben ben bé a què s'enfronten, però que no renuncien a continuar endavant malgrat els intents que fan els altres perquè «recuperin» el seny, ja sigui el cas de Jack Aubrey o de Max Klein a *Fearless* (Sin miedo a la vida).

En la història de la persecució obsessiva que emprèn Aubrey contra un vaixell francès més gran i poderós que el que governa, no hi ha tant la influència de *Captain Horatio Hornblower* (El hidalgo de los mares) de Raoul Walsh que alguns esperen trobar-hi,

sinó que presenta moltes més semblances amb la versió cinematogràfica que va realitzar John Huston de la novel·la *Moby Dick*, un bon referent, doncs, per a una pel·lícula que sobresurt dins el gènere d'aventures actual, bastant fluix en general.

MATCHSTICK MEN (LOS IMPOSTORES)

El retorn de Ridley Scott al cinema allunyat de bel·licismes; reconstruccions històriques o de terror decep. Dins una línia que s'acosta a les pel·lícules de tramposos i lladres de guant blanc a què ens té acostumat David Mamet, Ridley Scott dirigeix una pel·lícula que mostra la cara més

histriònica de Nicolas Cage (excessiu fins i tot per a un personatge ple de tics); una història massa ensucrada d'un pare que creu recuperar una filla adolescent i uns assumptes d'enganyos darrere enganys que no arriben a lligar gaire.

Com a punts positius, hi ha una fotografia molt acostada a l'utilitzada dels anys seixanta, la qual cosa li dona un aire de *revival* original, i la banda sonora de Hans Zimmer, que sap oblidar d'una vegada la que va compondre per a *Gladiator* quatre anys enrere i que troba el punt just per acompanyar les imatges d'una pel·lícula que, de totes maneres, podria haver realitzat qualsevol altre director que no fos el realitzador anglès.

És en aquest mateix sentit que començ a pensar que, desgraciadament, el Ridley Scott que va crear *The Duellists*, *Alien* o *Blade Runner* difícilment el tornarem a recuperar després de veure que, tret d'alguna excepció com *Thelma & Louise*, només és capaç de fer pel·lícules dolentes (*Black Rain* o *GI Jane*) o simplement passables (la resta).

ANYTHING ELSE (TODO LO DEMÁS)

Amb *Anything Else*, Woody Allen presenta gairebé una autobiografia dels seus començaments artístics, en un paper que recau en l'actor Jason Biggs, i es reserva per a ell el perso-

natge de mentor que el guiarà en el món de l'espectacle i, és clar, en el de les relacions sentimentals. Els personatges són els clàssics d'Allen: de Nova York; de classe alta i intel·lectuals, però aquesta vegada els mostra vacus i que parlen per parlar.

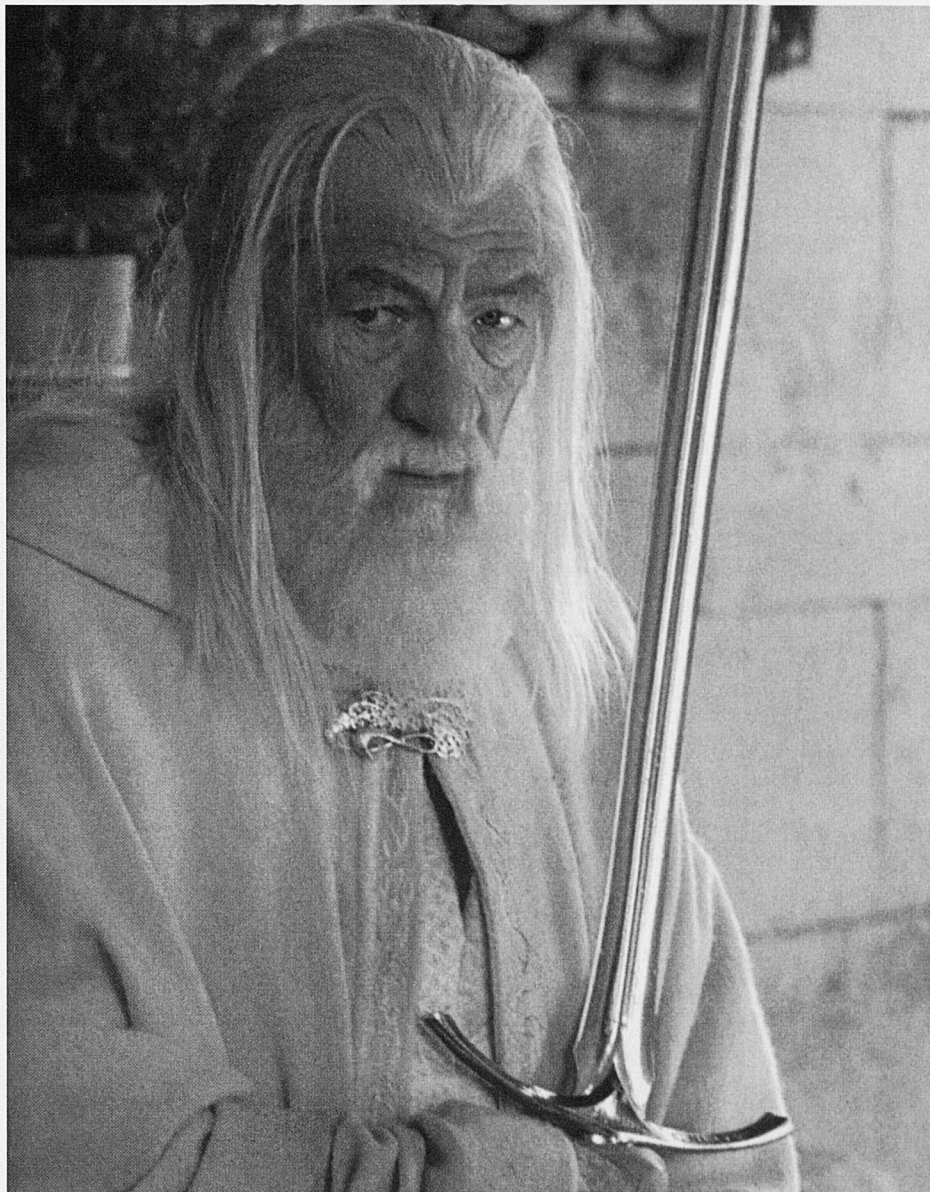
Allen decideix caricaturitzar-los d'una forma més crua i els mostra més beneïts i manipulats que a d'altres pel·lícules. Per aquest mateix motiu, *Anything Else* no té el mateix to de comèdia de *Small Time Crooks* o de *The Curse of the Jade Scorpion*, sinó que més aviat li surt una vena agre. Hi ha moments divertits, no es pot negar, però també prou enverinats.

Sembla que en aquest procés de canvi de visió hi juga un paper molt important el personatge psicòtic que interpreta Woody Allen, perquè esdevé una mostra prou eloqüent del que produeix el discurs repetitiu de la «guerra preventiva» que tan freqüentment venen Bush i el seu major seguidor, com es pot veure a l'escena quan Allen compra el rifle al seu deixeble i li explica les causes per tenir-ne un a casa. Dit amb altres paraules: *Anything Else* és en part la reflexió irònica de la manera com l'11 de setembre ha trastocat la mentalitat nord-americana.

THE LORD OF THE RINGS: THE RETURN OF THE KING (EL SEÑOR DE LOS ANILLOS: EL RETORNO DEL REY)

En una decisió arriscada, el director i la productora New Line Cinema resolgueren que la versió cinematogràfica de l'obra més coneguda de Tolkien fos rodada en tres part i que cada una s'estrenaria amb un any de diferència. Va ser una aposta econòmica temerària, però que finalment ha sortit molt rendible. Però, des del punt de vista cinematogràfic, què se'n pot dir?

En primer lloc cal reconèixer que el darrer llibre de la trilogia és el que més complicacions presenta a l'hora de fer-ne una versió cinematogràfica, perquè és el més complex de tots, ja

que gairebé és tot un seguit d'explicacions de diferents batalles que vénen descrites en blocs una darrere l'altra. Per contra, el director Peter Jackson ha optat per defugir l'estructura en blocs per presentar-les mitjançant muntatge en paral·lel. Aquesta solució, que evita la monotonia, té, però, l'inconvenient que tot se centra massa en les anades i vingudes dels combats es i a penes hi ha temps per tractar la resta de temes, per la qual cosa el conjunt total de la pel·lícula se'n ressent: per exemple, la determinació del rei Theoden d'ajudar el regne amic de Gondor després d'haver-s'hi negat és massa ràpida i sense cap expli-

cació del canvi. Tampoc no queda gens ben closa la història d'amor malmena entre Aragorn i Eowyn, etc.

El caràcter èpic que ja va caracteritzar el segon lliurament augmenta i les escenes de lluites, sobretot les de la ciutat de Mines Tirith, estan molt ben aconseguides i transmeten molt bé la tensió de tot conflicte bèl·lic, però segurament haurem d'esperar a l'estrena en DVD de la versió estesa —s'ha comentat que durarà una hora més que la versió ara estrenada— d'aquest retorn del rei per aconseguir veure una versió cinematogràfica rodona de tot un clàssic de la literatura mitològica. ■